

SAMI

Dino Virgjlj

Nobene pesmi v tisti hoji brez počitka,
ko se je delala senca pod kolesi,
ko si hodil vštric kot prijatelj.
Nobene pesmi ob žetvi tam doli pri svetem Petru,
ko je s soncem odprta njiva v ozadju
ali se orje živa zemlja z rokami.

Smo najprvo Furlanija in nič drugega!...

Kdo kliče? Kri utripa ko gnojna rana...
Mati, ne joči, pusti, da grem,
oče, počakaj za hip na pragu,
kakor prvič naj te poljubim, draga,
pod stebriščem na dvorišču...
Solze in senco molka v očeh...

NJEGOVI TOVARISI

Lelo Cjanton

Rdeče lise stopajo v štacuno
z žalostnimi oknicami
in se sklanjajo na pulte
in na orodje, v kote nametano,
tjavdan na kupe —
kakor ta, ki trpi.

Spomnili so se delavci na starca,
tovariši njegovi,
nihče ni med pogrebom ostal na delu:
ne tečejo jermeni danes,
— ki tekli vse dni so veseli —
in tudi stroji so bolj črni...
Umrl je Sandri Micut!

Fantje brez učenika so ostali!
Ne bodo več, pri delu, na ramenih
tiste roke očetovske čutili!
In starci, ki so bili z njim na vasi
dečaki, stopajo za njim počasi,
sami in sivi.

Zbogom Micut! Polagajo te v zemljo!
In s krampom in lopato ti brkljajo
okoli krste.
Nad teboj pa obroč srebrn se vije
od glav tovarišev...
Zbogom Micut!
Zakaj pa obliča položili
niso ti v krsto?

POGREBNA ŽALOSTINKA

Lelo Cjanton

Kaj delajo ti ljudje ob tej krsti?
Jočejo!
Pa si zares umrl, dedek?
Preden so te položili na te plohe
si bil gotovo tam na polju,
velik in molčeč pod lepim soncem:
kralj na polju si bil,
s krono iz znoja!

Dedek, pojdiva od tod, kjer vse kriči,
pojdiva na vrt!
Podaj mi roko
ko takrat, ko sem bil še otrok,
in izberi mi najlepši grozd s svoje trte.

Prevedel Alojz Gradnik